

**МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я
БУКОВИНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ МЕДИЧНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ**

**м. Чернівці
16-17 лютого 2024**

**МАТЕРІАЛИ
З НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
З МІЖНАРОДНОЮ УЧАСТЮ
"МЕДИЧНА СИМУЛЯЦІЯ-
ПОГЛЯД У МАЙБУТНЄ"**

ДОСВІД ВИКОРИСТАННЯ ТРЕНАЖЕРІВ ДЛЯ ДОВЕННОГО ТА ВНУТРІШНЬОМ'ЯЗОВОГО ДОСТУПУ ПРИ ПІДГОТОВЦІ ІНТЕРНІВ ТА ЛІКАРІВ-СЛУХАЧІВ НА КАФЕДРІ СІМЕЙНОЇ МЕДИЦИНИ

Мельничук Л.В., Мельничук О.М.

Буковинський державний медичний університет, м. Чернівці

Вступ. Діяльність викладача у закладі вищої освіти спрямована на підготовку компетентного фахівця, здатного знайти своє місце на ринку праці, активно долучитися до суспільної, культурної, політичної та інших сфер життя суспільства. Компетентнісний принцип вищої медичної освіти передбачає комбінацію теоретичних знань, вмінь та практичних навичок, які визначають здатність лікаря успішно здійснювати професійну діяльність.

Основними видами компетенцій лікаря загальної практики є здатність здійснювати первинну медичну допомогу кожному пацієнту, критичного клінічного мислення та вирішення ситуативних проблем пацієнта, співпрацювати в команді при невідкладних станах, спроможність збирати медичну інформацію про пацієнта, аналізувати клінічні дані, визначати діагноз та тактику ведення пацієнта, вміння керувати командою первинної медичної допомоги, вміння приймати рішення та надавати допомогу в умовах невизначеного діагнозу, вміння створювати оптимальний клінічний маршрут пацієнта, надавати невідкладну допомогу та організовувати маршрут пацієнта із невідкладними станами.

За думкою експертів ВООЗ саме відсутність допомоги на догоспітальному етапі дітям з тяжкими класифікаціями визнано однією з причин втрат дітей раннього віку в Україні. Тому, підготовка фахівців, здатних надавати невідкладну допомогу на догоспітальному етапі згідно стандартів, є пріоритетним напрямком навчального процесу.

На кафедрі сімейної медицини розроблені симуляційні сценарії «Стридор у дитини», «Менінгококцемія», «Важке зневоднення у дитини», які передбачають парентеральне введення ліків лікарями первинної ланки. Саме від оперативного введення препаратів довенно або внутрішньом'язово залежить прогноз життя дитини. Під час практичних занять за симуляційними сценаріями використовуються тренажери для довенного та внутрішньом'язового введення ліків. Кожний лікар-інтерн чи лікар-слухач майстер-класів «Важка дитина в загально лікарській практиці» має можливість особисто відпрацювати цю практичну навичку і довести дії до автоматизму, що важливо при невідкладних станах у дітей. Лікарям та інтернам надаються віртуальні клінічні кейси для вирішення завдань невідкладної допомоги при менінгококцемії, стридорі, тяжкому зневодненні, шоках. Симуляційні тренажери довенного доступу надають інтернам та

лікарям можливість неодноразово виконати цю навичку, що залежить від попередньогорівня підготовки.

Аналіз готовності лікарів-інтернів та лікарів-слухачів до забезпечення венозного доступу на початку практичних занять з використанням тренажерів для довенного доступу демонструє, що ця навичка і у інтернів, і у лікарів із стажем роботи не досконала. Лікарі-інтерни це пояснюють відсутністю можливості відпрацювання навички на попередніх етапах їх підготовки. Підготовка лікарів в попередні роки на передатестаційних циклах містила, в основному, теоретичний матеріал. Вже після завершення заняття більшість слухачів вправно виконують алгоритм довенного або внутрішньом'язового введення ліків, що може забезпечувати в подальшому ефективну допомогу на догоспітальному етапі.

Висновки. Лікарі-слухачі та інтерни позитивно оцінили можливості використання тренажерів для довенного та внутрішньом'язового введення ліків під час навчання за симуляційними сценаріями. Це мотивує їх до вдосконалення практичних навичок та компетенцій з питань невідкладної допомоги дітям, загальний рівень готовності лікарів до виконання клінічних настанов.

РОЛЬ ГРИ «МЕМО» У ПІДВИЩЕННІ МОТИВАЦІЇ СТУДЕНТІВ ДО ВИВЧЕННЯ ХІРУРГІЧНИХ ДИСЦИПЛІН

Москалюк О.П.

Буковинський державний медичний університет, м. Чернівці

Вступ. Основним завданням сучасної вищої школи є формування інтелектуального прошарку суспільства. Кінцевим результатом цього процесу є певний рівень розвитку держави, матеріальне і духовне благополуччя її громадян. Сьогодення потребує зміни форм і методів взаємодії викладача та студентів, з метою реалізації принципу особистісної орієнтованості, вчасну модифікацію навчального процесу, його гнучкість [1, 2].

Відомо, що здобуття вищої освіти передбачає не лише оволодіння певними базовими знаннями та практичними навичками, без яких неможлива майбутня професійна діяльність, але й створення основи для подальшого навчання та зростання, пріоритетним компонентом якого є позитивна мотивація до пошуку інформації [1, 2].

Як наслідок змін функцій і формату освіти, змінюється також і роль викладача: він сьогодні не лише передає студентам знання, але і дає їм навички дослідницької роботи, розвитку власної кар'єри тощо. Викладач